

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

« Ξ Ε Β Ο Ρ Ο Σ »

ΕΝΤΥΠΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ & ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΙΩΤΩΝ
Κρήτης 23 & Χαλκίδος Κ. Χαλάνδρι Τ.Κ. 15231

Τριμηνιαία έκδοση.
Αύγουστος-Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2003
Τεύχος 14ο
- Τιμής ένεκεν -

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
Μοναξιά (ποίημα) Στ. Τσιάτση	3
Κεφαλοχώρι Χρ. Φασούλη	4
Ενθυμήσεις Στ. Γ. Ζακοπούλου	7
Η φύση μας· Η μαγιά της ζωής Π. Σαϊνατούδης	9
Εγκαίνια Διδακτηρίου Δ. Βράνιστα	12
Τα Δικαιώματα του Πολίτη... Θ. Τσώχου	15
“Συμβόλαιον” Χρ. Α. Ζακόπουλου	16
Έργα στον Άγιο Γεώργιο – Καζάνια. Φωτ/φία	17
Η λειτουργία στα ξωκλήσια. Φωτ/φίες Βασ. Σ. Ζακόπουλος	19
Το πανηγύρι στο χωριό Παν. Γρηγοροπούλου	22
Η καλημέρα Στ. Τσιάτσης	26
Εγκύκλιος – Δελτίο Τύπου Ιεράς Μητροπόλεως	27
Κοινωνικά	30
Οι Άνθρωποι του Χωριού μας. Στ. Τσιάτσης - Γιολάντα Ζιάκου	31-32

• Τα Ενυπόγραφα κείμενα δεν εκφράζουν απαραίτητα θέσεις και απόψεις του περιοδικού, ούτε και οι συμμετέχοντες στο περιοδικό είναι απαραίτητο να συμφωνούν με τις απόψεις του. Για τα ανυπόγραφα την ευθύνη φέρει η διεύθυνση του περιοδικού.

• Επιτρέπεται η αναδημοσίευση και η μετάδοση όλου ή μέρους της έκδοσης, κατόπιν αδείας του εκδότη ή εφόσον αναγράφεται η πηγή.

Ιδιοκτήτης – Εκδότης – Διευθυντής:

Παναγιώτης Στεφ. Ζακόπουλος

Κρήτης 23 και Χαλκίδος κ. Χαλάνδρι - Τ.Κ. 15231

Τηλ. 210-6721822 κιν. 6972733656

Και Αμάραντος Κονίτσης – Τ.Κ. 44100 – τηλ. 26550 – 23648

Υπεύθυνος τυπογραφείου:

Ευγενία Σπανού

Ευριπίδου 87 – Fax: 210-3214317

Μοναξιά

Φύγαν όλοι απ' το χωριό
μείναμε τριάντα δυο
ένα μόνο παλικάρι
τον Άγιο Γιώργη τον καβαλάρη.

Τώρα έρχεται χειμώνας
οι βροχές μα και τα χιόνια
ποιος τα ξύλα θα πληρώσει
η γρια να μην κρυώσει.

Έρχονται τα Χριστούγεννα
κι όλοι θα τα γιορτάσουν
μα μερικοί από εμάς
ίσως να μην προφτάσουν.

Ποιος το δέντρο θα στολίσει
στα γερόντια να θυμίσει
πως στολίζανε κι αυτοί
όταν ήτανε μικροί.

Ποιος τα κάλαντα θα ψάλλει
στο βαρύ το προσκεφάλι
ποιος θα πει χρόνια πολλά
στον παππού και στη γρια.

Ποιος θα φέρει γαλοπούλα
στον παππού και στην γριούλα
γιατί τα ευρώ όπως πάνε
μόνο τραχανά θα φάνε.

Περάστε λίγο νοερά
αυτή την άγια μέρα
ν' ακούσετε τα κλάματα
απ' την γριά μητέρα.

Δεν κλαίει η δόλια για λεφτά
μόν' τα γεράματά της
γιατι της φύγαν μακριά
της δόλιας τα παιδιά της.

νάστε καλά

Φάνηλ

ΚΕΦΑΛΟΧΩΡΙ (ΛΟΥΨΙΚΟ – ΛΥΚΟΡΑΧΗ)

Γνωριμία με το χωριό

Τοποθεσία και ιστορία

Το χωριό Λούψικο ήταν χτισμένο 40 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της κωμόπολης της Κόνιτσας, στο νομό Ιωαννίνων. Γύρω του βρίσκονταν τα χωριά Χρυσή (Σλάτινα) και Πευκόφυτο (Βίσαντσκο) της Δυτικής Μακεδονίας (Ντέντσ'κο), Λαγκάδα (Μπλήζιανη) και Οξυά (Σέλτση) της επαρχίας Κόνιτσας.

Αναφέρεται ότι γύρω στο 1800 υπήρχαν στην περιοχή τρεις συνοικισμοί, με τα ονόματα Ράμστα, Μεσοχώρι και Λούψικο. Εξ αυτών διατηρήθηκε μόνο το Λούψ'κο. Οι άλλοι δύο οικισμοί εγκαταλείφθηκαν από τους κατοίκους τους μετά το 1870 εξ αιτίας ληστρικών επιδρομών των Τουρκαλβανών.

Έτσι η Ράμστα και το Μεσοχώρι έγιναν κτήματα των Λουψιωτών. Την εποχή της Τουρκοκρατίας το Λούψικο αντιστάθηκε – άλλοτε με επιτυχία και άλλοτε ατυχώς – στην προσπάθεια των μπέηδων της Κολόνια να το κάνουν τσιφλίκι τους. Δε γνωρίζουμε πόσο βαθιά στο παρελθόν φτάνουν οι ρίζες του Λούψικου. Η παράδοση θέλει τις οικογένειες των Καρανικάδων, των Τσιιάδων, των Φασουλαίων, των Κουταβασαίων και των Βουζαίων ως τους πρώτους κατοίκους του χωριού. Θέλει τους Σδουκάδες να κατεβαίνουν από τα Μπιτόλια (Μοναστήρι), τους Κολωνιαραίους από την Κολόνια της Αλβανίας και τους Νουτσαίους να ανεβαίνουν από τη Λάκκα του Σουλίου. Κατά τα γραφόμενα του Γιώργου Σδούκου, όλες οι οικογένειες που υπήρχαν στο χωριό διασκορπίστηκαν εξαιτίας των τουρκαλβανικών επιδρομών το 16^ο αιώνα, κυρίως στην Καστοριά, στα Μπιτόλια, στα

Γιάννενα, στην Κορυτσά. Μετά πάροδο ετών ξαναγύρισαν στο χωριό. Αναφέρονται ακόμα περιπτώσεις όπου κάποια οικογένεια αναγκαζόταν να εγκαταλείψει το χωριό όταν ερχόταν σε σοβαρή ρήξη με κάποια άλλη πολύ ισχυρότερη.

Το χωριό απελευθερώθηκε, όπως όλη η Ήπειρος το 1912 και αναγνωρίστηκε σαν κοινότητα το 1919 με το όνομα Λούψικο. Το

Ο αναπαλαιωμένος νερόμυλος του χωριού.
(φωτ. Π.Ζ.)

1928 μετονομάστηκε σε Λυκόρραχη, κατά μετάφραση του Λούψικο. Λόγω κατολισθήσεων του εδάφους, το 1977 μεταφέρθηκε νοτιότερα στην θέση της κοινότητας Αμπέλια, σε υψόμετρο 750 μ. Το 1978 μετονομάστηκε σε Κεφαλοχώρι. Η νέα αυτή ονομασία καθώς και η μετάθεση κοντά στον κεντρικό δρόμο ήταν μια προσπάθεια να παίξει το ρόλο κεντρικού χωριού της περιοχής.

Οι κάτοικοι

Το σημερινό χωριό έχει 188 σπίτια. Τα σπίτια του παλιού χωριού είναι τώρα όλα ερειπωμένα. Οι κάτοικοι είναι σήμερα 165, αλλά το καλοκαίρι γίνονται περίπου 300. Η διαμόρφωση του πληθυσμού ήταν: 124 κάτοικοι το 1920, 299 το 1928, 454 το 1944, 81 το 1951, 245 το 1961, 199 το 1971, 237 το 1981, 200 το 1991 και 165 το 1996.

Οι Λουσιώτες στο παρελθόν ήταν τζουμπαναραίοι και γεωργοί, αμφοτέρως δουλειές σκληρές. Αναγκάζονταν να δουλεύουν σα σκυλιά. Επειδή η γη ήταν ορεινή και άγονη έσπερναν στα βουνά. Φεύγαμε το πρωί απ' το σπίτι με το ζευγάρ', ζευγάρ' λέγαμαν τα βόδια, πηγαίναμε στα χωράφια και δουλεύαμαν μέχρι το βράδ', ακόμα και τ' νύχτα. Με το δαδί ερχομάσταν, λέει ο Μιλτιάδης Κολωνιάρης για τον καθημερινό τους αγώνα.

Σήμερα όσοι διαμένουν στο χωριό ασχολούνται με την κτηνοτροφία (υπάρχουν 3.500 γιδοπρόβατα και 2 αγελαδοτροφικές μονάδες) και με την εκμετάλλευση των δασών. Πολλοί Λουσιώτες ζουν μόνιμα διάσπαρτοι σε διάφορα μέρη της Ελλάδας

και του εξωτερικού (Σουηδία και Γερμανία), όσοι όμως έχουν συγγενείς και σπίτια στο χωριό επιστρέφουν τακτικά, ιδιαίτερα το καλοκαίρι.

Το τραγούδι στο Λούψικο

Οι Λουσιώτες τραγουδούσαν όπου και να βρίσκονταν. Τραγουδούσαν κι έπαιζαν τη φλογέρα τους κοντά στα πρόβατα, τραγουδούσαν όταν βοτάνιζαν το στάρι, το σκάλο (σκάλισμα) του καλαμποκιού και στο θέρο του σταριού, του κριθαριού, της ταής (βρόμης), του ροβιού, του μπιζελιού και της βρίζας (σίκαλης, δημητριακού που με τον καρπό του έτρεφαν τα ζώα και με το καλάμι του έδεναν τα δεμάτια). Γυρνώντας από τα χωράφια τραγουδούσαν οι γυναίκες στο δρόμο φορτωμένες τα ξύλα ή τη σαρμάν'τσα (κούνια του μωρού) ή έχοντας γκότσι (στον ώμο) τα παιδιά. Τραγουδούσαν ανήμερα την Πασχαλιά, τα Χριστούγεννα, τα Φώτα και την Παναγιά, όταν δεν υπήρχαν όργανα να χορέψουν. Τραγουδούσαν και τον Αη Γιάννη στις 24 Ιουνίου, όταν έριχναν τα κλήδονα που θα τους φανέρωναν το καλό ή το κακό που θα ερχόταν στους άντρες της φαμπλιάς (φαμελιάς, οικογένειας) ή όταν την ίδια μέρα πήγαιναν για γιαννάκια, αρωματικά λουλούδια με τα οποία έκαναν σταυρούς για τον Άγιο. Πιο πολύ όμως τραγουδούσαν στις αρραβώνες και στις χαρές (γάμους). Όταν πάλι έπεφτε θάνατος, ξόρκιζαν τη θανή ή θεράπευαν τον πόνο με το θρηνητικό τραγούδι, το μοιρολόι.

Τραγουδούσαν όλοι, ποιος λίγο ποιος πολύ, άλλοτε μόνοι την ώρα της δουλειάς, άλλοτε κατά ομάδες. Ήταν βέβαια μερικοί που ξεχώριζαν απ' τους άλλους για το μεράκι τους, κι άμα λάχαιναν στη χαρά την έβγαζαν με μια αναπνοή. *Άμα είχες του Μ'χάλ τ' Ρέστ' και τ' Μιχαλάκινα τ' Στέργ', δε χρειάζονταν όργανα. Τραγουδούσαν και πολύ καλά και ξέραν όλα τα τραγούδια,* είπε ο Αναστάσιος Καρανίκας για δυο μερακλήδες του χωριού.

Μολονότι μερικοί χωριανοί ξεχώριζαν για την ποιότητα της φωνής τους και το μεράκι τους, το τραγούδι του Λούψικου ήταν συνυφασμένο με την ομάδα. Ο τέλειος συγχρονισμός τους ήταν απόρροια του μεταξύ τους συγχρωτισμού από τα γεννοφάσκια τους. *Καίγονταν το φελεκούδ',* έπαιρνε φωτιά ο κόσμος δηλαδή, ή ο τόπος έπρεπε.

Το ανωτέρω κείμενο είναι από το βιβλίο της Αγόρω Τσίου και Άλκη Ράφτη, με τίτλο **Λούψικο Κόνιτσας, τραγούδια και χοροί του γάμου.**

Προσφορά του κ. Χρήστου Φασούλη στους αναγνώστες του περιοδικού για την ενημέρωσή τους.

Κοινή η πορεία και η τύχη των χωριών μας και των ανθρώπων τους.

Τον ευχαριστώ θερμά.

Ενθυμήσεις της κ. Σταυρούλας Γεωρ. Ζακοπούλου γράφει η εγγονή της, Σταυρούλα Γρηγ. Ζακοπούλου

Αγαπητέ Παναγιώτη·

Σε όλα τα ξωκλήσια του Αμαράντου που είχες αναφορά του κ. Αχιλ. Ζακοπούλου στο 13^ο τεύχος γινόταν πανηγύρια. Μετά τη λειτουργία της εκκλησίας στην οποία γιόρταζε ο Άγιος και στον περίβολό της συγκεντρώνονταν πλήθος πιστών όχι μόνο από το χωριό μας αλλά και από τα γύρω, την Εξοχή, Αγ. Βαρβάρα, Βούρμπιανη, Πυρσόγιαννη κλπ. κυρίως συγγενείς αυτών που είχαν το ξωκλήσι. Σουβλίζανε ο καθένας ό,τι είχε, κατσίκια, αρνιά, και πίνανε κρασί και τσίπουρο που είχαν φτιάξει μόνοι τους από τα αμπέλια τους. Την τιμητική τους είχαν οι γυναίκες. **Ντυμένες με την φορεσιά τους την παραδοσιακή.** Αυτή αποτελούνταν από το τσιπούνι, την ποδιά, η οποία ήταν κεντημένη με τριαντάφυλλα, τις πόχες (τσαρούχια) με φούντες, το ζωνάρι που είχε ένα θυλίκη, το μαντήλι το κονιτσιώτικο που ήταν και αυτό

κεντημένο με τριαντάφυλλα και τέλος τα σκουλαρίκια, όπου η κάθε γυναίκα φόραγε λογιαστά (διάφορα). Όλοι μαζί τραγουδούσαν με το στόμα χωρίς κλαρίνα και σέρναν το χορό όσο που νύχτωνε. Στη γιορτή του Άη Σωτήρος τα παλιότερα χρόνια η πεθερά της Βδόκιως η Σούλα, φώναζε, “έλα μωρή, κλαίνε τα παιδιά σου” και η Βδόκιω απαντούσε, “κάτσε Σούλα με τα παιδιά και μην κραίνεις ίτσου (καθόλου)”. “Μια σουτζαμάρα έβαλα και χάνονταν στα γέλια τα κορίτσια.”

Χοροί γινόταν και στ’ αλώνια και συγκεκριμένα στ’ αλώνι του Γιατρού που ήταν πλακόστρωτο. Μαζεύονταν τα κορίτσια του χωριού, μπροστά η Βανθία του Παναγιωτίδη, αυτή έσερνε το χορό. Σε κάθε μια έλεγαν το τραγούδι της. Εμένα θυμάμαι μου έλεγαν το...

Διακρίνονται όπως βλέπουμε αριστ. η κ. Σταυρ. Ζακοπούλου με την κόρη της Μαριγούλα και το γιό της Γρηγόρη. (πίσω τους η κλαδαριά)

Δεντρον εί μωρ Βεργινάδα
 Δέντρον είχα στην αυλή μου
 Για παρή μωρ βεργινάδα
 για παρηγοριά δική μου
 Οσονά μωρ βεργινάδα
 όσο νάρθει ο καλός μου
 κι αγαπητικός μου...

γιατί έλειπε τότε ο Γιώργος, ήτανε
 στη Ρουμανία. Έεε τα ξεράτια...
 Εκεί έρχουνταν και τα παιδιά
 (αγόρια) και μας τηρούσαν (κοί-
 ταζαν) πώς χορεύαμε και τραγου-
 δούσαμε...

*Σταυρούλα Ζακοπούλου, Γεώργιος
 Σκορδάς. Η αγάπη μας για το
 χωριό μας ώθησε να κάνουμε
 αυτήν την πράξη*

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Χαρίσης Μπλάνος και Λεωνίδας Γεράσης.

Δυο άνθρωποι του χωριού μας, δυο εκπρόσωποι δύσκολων εποχών, στερήσεων και κακουχιών, αλλά διαφορετικών αντιλήψεων και στάσης ζωής.

Του ριζώματος και του ξεριζωμού.

Ο ένας παρέμεινε και ριζωσε στο χωριό, ενισχύοντας τη ζωή στο μέτρο των δυνατοτήτων του.

Ο άλλος ξενιτεμένος για πάντα, χωρίς επιστροφή.

Άγνωστες οι συνθήκες και οι λόγοι. Και οι δυο άφησαν τ' αχνάρια τους. Το να ριζώσεις στον τόπο σου είναι ευλογία, το να ξεριζωθείς είναι κατάρα κι ας σου χαρίζουν το χρυσάφι όλου του κόσμου. Είναι το κλίμα της εποχής, να σπάσει τις ρίζες των ανθρώπων και να τους παραδίνει έρμαια σε μηδενιστικές ιδεολογίες. Και κυρίως οι ξενιτεμένοι, όταν άφεθούν, γίνονται άνθρωποι

αδιάφοροι, αδρανείς και εγωπαθείς. Γι' αυτό χρειάζεται η παρέμβαση των φορέων του "Τ.Σ." της "Αδελφότητας" του "Πολ/κού", να διατηρούν την επικοινωνία με τα απανταχού άτομα και ομάδες και αν είναι δυνατόν στην ίδια πολιτιστική κατεύθυνση. Να διασφαλίσουν ένα κλίμα πολιτιστικό, που να υποκινεί και να κρατά λειτουργικές τις μνήμες. Να δίνουν αφορμές να ξυπνά μέσα τους ο αγνός, ο αληθινός, ο σύμμετρος και φωτεινός άνθρωπος της ιδιαίτερης τους πατρίδος.

Να μένει άσβεστος ο πόθος του Νόστου, της Επιστροφής...!

(τη φωτ/φία μου έδωσε η κ. Πολυξένη Β. Μπλάνου την οποία θερμά ευχαριστώ).

Η ΦΥΣΗ ΜΑΣ

(το σύνολο των όντων της δημιουργίας)

4^ο

Συνεχίζω την προσπάθεια γνωριμίας με τη φύση μας. Όσο περισσότερο τη γνωρίζουμε τόσο θα τη σεβόμαστε, θα εκτιμούμε την αναγκαιότητα υπάρξεώς της, θα αλληλοπροστατευόμαστε και θα συνυπάρχουμε αρμονικά.

Σταρουγκάνι – Στερογιάνι – Βέρατρο.

Το Σταρουγκάνι είναι το πλέον γνωστό δηλητηριώδες φυτό στο χωριό μας. Ευδοκίμει στις βόρειες εκτάσεις ανατολικά του “Κάμενικ” και δυτικά του “Γκόλιου”. Πυκνότατο και αυτοφυές βρίσκεται βόρεια του Μακρύκαμπου όπου έδωσε και το όνομά του στην περιοχή. Δηλ. “Σταρουγκάνι”.

Η έκταση αυτή, επειδή ήταν αδύνατο να καλλιεργηθεί ή να βοσκηθεί λόγω του δηλητηρίου, παραχωρήθηκε στην κοινότητα από τους κατοίκους και είναι η μοναδική, γιατί οι υπόλοιπες παραχωρούνταν μόνο στο “Βακούφι” δηλ. στην Εκκλησία, όταν προέκυπτε πρόβλημα κληρονομικότητας ή τάματος. Σε άλλες περιοχές της Ελλάδος ονομάζεται Στερογιάνι, από το στερώ υγεία, και σε μας Σταρουγκάνι από παραφθορά, επιστημονικά Βέρατρο (*veratrum album* ή ελλέβορος ο λευκός), γαλλικά *varaire*, αγγλικά *false helleber*. Γένος μονοκότυλο της οικογενείας των Λειλιδών ή Λειριδών με 18 περίπου είδη στην Ευρώπη, Ασία και Β. Αμερική. Φυτά ποώδη, πολυετή, έχουν στέλεχος ως ένα (1) μέτρο ευθύ γραμμωτό, τριχωτό κυρίως προς τα επάνω, με πολύ πυκνά φύλλα που είναι αντίθετα τοποθετημένα και πολύ μεγάλα, με ζωνρή νεύρωση κατά μήκος, ελλειπτικά στο σχήμα τα κατώτερα. Η ρίζα του είναι ευθεία και κονδυλώδης, σαρκώδης μετρίως χονδρή και φέρει τρίχωμα σε τούφα. Τα άνθη του που είναι τσαμπί

Ανθισμένο Σταρουγκάνι

Χαρακτηριστικό το φύλλωμά του

γούνται και ως διακοσμητικά για το ωραίο τους φύλλωμα. Προτιμούν σκιά και υγρασία. Πολλαπλασιάζονται ευχερώς με σπορά ή βλαστό. Στην Ελλάδα απαντούν αυτοφυή τα δύο ακόλουθα είδη. 1° Άνθη πρασινωπά, εσωτερικώς συνήθως ωχροκίτρινα, με ποδίσκο πολύ βραχύτερο του περιγονίου (περιάνθιο κλειστό). 2° Το λευκό πολυετές χνουδωτό, με στέλεχος ισχυρό και τις παραπάνω αναφερόμενες ιδιότητες. Εις το είδος τούτο αναφέρεται πιθανώς Ελλέβορος ο λευκός του Θεοφράστου (φυτών ιστορία 9, 10, 1 και 9, 18, 2) του Διοσκουρίδου κατά τον οποίον “Ρωμαίοι Βερέτρον άλβουμ εκάλουν” (IV, 148). Οι ίδιοι αναφέρονται και εις τον μέλαν ελέβορο “αναιρών... και ίππους και βους και

φαίνονται το καλοκαίρι με χρώμα ασπριδερό ή πρασινωπό με μικρό κοτσάνι (ποδίσκο). Τα άνθη αυτά στο άκρο του στέλεχους σχηματίζουν ένα είδος τσαμπιού. Εσωτερικώς παίρνεται σε σκόνη 0,03 (τρία εκατοστά γραμ. έως 0,10 εκ.). Εις βάμμα 10-30 σταγόνες. Εξωτερικώς σε σκόνη 0,20 γρ. έως 0,50 σε 30 γραμ. χοιρινό λίπος (axonge). Το λευκό δε συναντάται στην Ελλάδα, συναντάται το Λοβελιανό με ανάλογες ιδιότητες. Απαντάται στα υψηλά βουνά. Χημικώς το φυτό περιέχει τη Βερατρίνη (πολύ τοξική) που βρίσκεται κυρίως στα ριζίδια και στα εξωτερικά στρώματα της ρίζας. Έχει ακόμη “Ζερβίνη” και Ζερβικό οξύ, άμυλο, γκόμμα κλπ. Οι τοξικές ιδιότητες μεταδίδονται και εις το χόρτο προς κτηνοτροφία εάν κατά τύχη βρίσκονται εις αυτά μόριά των. Καλλιερ-

Άνθη του φυτού

υς διο και ουδέν νέμεσθαι τούτων” (φυτών ιστορία 9, 10, 2) και “Ρωμαίοι βερέτρουμ νίγρουμ εκάλουν”.

Πηγές:

Η συλλογική μνήμη των Αμαραντιωτών, Βότανα Ι. Ζαχαρόπουλου, Βοτ. Φυτ. λεξ. Δημ. Καββαδά.

Το Περιβαλλοντικό Πρόβλημα:

“Αν οι άνθρωποι θέλουν να ζήσουν σε ένα κόσμο που να έχει κάτι περισσότερο από περιστέρια, αρουραίους, κατσαρίδες και ψαρόνια, πρέπει να κάνουμε κάτι περισσότερο από το να αφήνουμε άγονη γη... Πρέπει να προστατέψουμε τα είδη που απειλούνται από εξαφάνιση πριν αυτά καταστραφούν”. (Κάρτερ Ρόμπερτς, Αντιπρόεδρος του Συμβουλίου για τη διατήρηση της φύσης).

Η μαγιά της ζωής

*Κράτα αυτούς τους σπόρους
γέρασα πια.*

*Μου τους είχε δώσει η μητέρα μου.
Μ’ αυτούς ανάστησα τα παιδιά
μου.*

*Τώρα είναι η σειρά σου... να τους
φροντίσεις.*

*Κράτησέ τους σφιχτά αν τύχει και
χαθούν είναι δύσκολο να μην πω
αδύνατο να βρεθούν ξανά.*

*Μοιράσου τους με φίλους σου, χάρισέ τους σε φτωχούς και πλούσιους έτσι θ’
αυγατίσουν και θα φέρουν τύχη.*

*Μη ξεχάσεις ότι είναι δώρα του Θεού προς τα παιδιά του γι’ αυτό μη τους
“πουλήσεις”.*

Γίνε φύλακας άγγελος, για μια ποικιλία.

- Παναγιώτης Σαΐνατούδης (υπεύθυνος του “Πελίτι” Κέντρου Προστασίας Αναπαραγωγής και Ανταλλαγής Ντόπιων Σπόρων).

Ομιλία του Διδασκάλου κ. Δημ. Βράνιστα κατά τα εγκαίνια του νέου Διδακτηρίου.

Συγκεντρωθήκαμε όλοι μας σήμερα εδώ για τα εγκαίνια του επιβλητικού, του ωραίου, του θαυμαστού αυτού διδακτηρίου του χωριού μας, με πλημμυρισμένες τις καρδιές μας από χαρά, περηφάνεια και συγκίνηση.

Μπορεί να μη χαιρόμαστε και να μη συγκινούμαστε σαν αντικρύζουμε το ωραιότατο αυτό διδακτήριο μέσ' το οποίο τα παιδιά μας και τα παιδιά όλων των κατοπινών γενεών θα διδάσκονται τα υψηλά διδάγματα του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού;

Πώς να μη χαιρόμαστε και να μη συγκινούμαστε σαν σκεπτόμαστε πως εδώ μέσα θα σμιλεύεται ο ανθρώπινος χαρακτήρας και η ανθρώπινη προσωπικότητα και θα οδηγούνται τα βήματα των τρυφερών βλαστών μας σε ό,τι είναι αληθινό, ωραίο, δίκαιο, σεμνό και αγνό και θα μεταλαμπαδεύεται η δόξα των ελληνικών αγώνων και η αίγλη των εθνικών μας παραδόσεων.

Οι μικροί μαθηταί που παρακολουθούν με ιερό δέος την τελετή των εγκαινίων με σκίρτημα χαράς οραματίζονται τη φοίτησή τους στο ωραίο, το γεμάτο φως και άνεση τούτο διδακτήριο, που τους θέλγει, τους γεμίζει χαρά και αισιοδοξία, τους μεταγγίζει ενθουσιασμό. Τους κινεί σε δημιουργική εργασία η οποία καλλιεργεί το πνεύμα και προάγει τις ικανότητες.

Από μαθητάς που φοιτούν σε τέτοια διδακτήρια δεν μπορεί παρά να δημιουργηθούν πολίται με πίστη προς τις αιώνιες αρχές του έθνους, με αισιόδοξη διάθεση, με την χαρά της ζωής, με καθαρήν την ψυχή από τους οποίους τόση ανάγκη έχει το έθνος μας.

Σήμερα που η πατρίδα μας ενετάχθη στην Κοινή Αγορά προβάλλει επιτακτικό το αίτημα της πνευματικής μας ανόδου της μορφώσεως του λαού μας, της δημιουργίας ανθρώπων με χαρακτήρα με πίστη στα εθνικά ιδεώδη, με αυτοπεποίθηση, με δράση, με ενεργητικότητα.

Βέβαια, για την επιτυχία όλων αυτών αναντικατάστατος παράγων είναι ο διδάσκαλος. Αυτός είναι ο σκαπανεύς της ηθικής και υλικής ευημερίας του λαού γιατί μορφώνει, πλάθει ψυχές, σφυρηλατεί χαρακτήρες, φυτεύει άνθρωπο μέσα σε ανθρώπους. Αλλά δεν είναι αρκετό μόνον αυτό. Απαραίτητος παράγων για την επιτυχία του υψηλού σκοπού της αγωγής είναι το κατάλληλο διδακτήριο που με την ομορφιά του, τη χάρη του, την άνεσή του θα είναι μια σωστή ζεστή φωλιά.

Το διδακτικό προσωπικό αισθάνεται σήμερα ιδιαίτερη χαρά και συγκίνηση, παραλαμβάνοντας το διδακτήριο τούτο γιατί εξασφαλίζεται έτσι ένας σπουδαίος παράγων για την αποδοτικώτερη εργασία του.

Ο κ. Δημ. Βράνιστας, Διδάσκαλος στο προαύλιο του νέου Διδακτηρίου. Διακρίνονται ο ιερέας Γ. Παπαδήμας, Κ. Πορφύρης, Γ. Μάκκας, Δ. Ζιώγας, άλλοι κάτοικοι του χωριού και μαθητές του Σχολείου.

Όλοι μας, γονείς, παιδιά, διδάσκαλοι χαιρόμαστε και συγκινούμαστε αντικρύζοντας το κομψοτέχνημα αυτό στολίδι του χωριού μας, ζεστή φωλιά για τους μικρούς μαθητάς.

Σκεπτόμενοι όμως πως το σχολείο αυτό είναι προσφορά του κληροδοτήματος Μελά δεν μπορούμε παρά να στρέψουμε νουν και ψυχήν προς τον μεγάλο ευεργέτη μας Βασίλειον Μελά.

Η οικογένεια Μελά κατάγεται από μεγάλο στρατιωτικό οίκο. Ζούσε στα Γιάννενα με άλλες αρχοντικές οικογένειες στο κάστρο ως τα 1611 οπότε μετά την αποτυχημένη επανάσταση του σκυλόσοφου κυνηγημένη από τους Τούρκους σκορπίστηκε στην Αυστρία, Ουγγαρία, Ρωσία. Απόγονοι της αρχοντικής αυτής οικογένειας είναι και τ' αδέρφια Λέων και Βασίλειος Μελάς.

Ο Βασίλειος Μελάς γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1820. Είχε κλίση προς το εμπόριο. Βρέθηκε στην Αγγλία όπου ίδρυσε μεγάλον εμπορικό οίκον εισαγωγής σιτηρών απ' τη Ρωσία κι απέκτησε μεγάλη περιουσία. Το 1876 άφησε τις

εμπορικές εργασίες κι ήρθε στην Αθήνα όπου έκτισε καλλιμάρμαρα μέγαρα. Ένοιωθε πολύ μεγάλο πάθος για τη μόρφωση των ελληνοπαίδων και γι' αυτό κληροδότησε το μεγάλο του σπίτι στην Αθήνα και το σημερινό μέγαρο του Ταχυδρομείου Αθηνών στα παιδιά των αδελφών του ίνα απ' τα ετήσια ενοίκια κτίζουν και συντηρούν Σχολεία στην Ελλάδα εκτός των Αθηνών. Απέθανε το 1887.

Απ' το κληροδότημα λοιπόν του Βασιλείου Μελά κτίστηκε το μεγαλοπρεπές αυτό διδακτήριο.

Οι καρδιές όλων μας ας γονατίσουν ευλαβικά μπρος την μνήμη του μεγάλου ευεργέτου.

Σεις παιδιά που θα χαρείτε το εξαιρετικό αυτό δώρο μην ξεχνάτε πάντα στην προσευχή σας να παρακαλάτε το Θεό για την ανάπαυση της ψυχής του μεγάλου ευεργέτη και την κατάταξή της μεταξύ των αγίων. Εμείς δε το διδακτικόν προσωπικόν αισθανόμαστε πιο επιτακτικόν το καθήκον να επιτελέσουμε το χρέος μας έναντι του έθνους και σας το υποσχόμεθα για να πραγματοποιηθεί η επιθυμία του μεγάλου ευεργέτη Βασιλείου Μελά.

Θεωρώ μεγάλην υποχρέωσιν όπως ευχαριστήσω εκ μέρους της Σχολ. Εφορίας του διδακτικού προσωπικού και των μικρών μαθητών του Σχολείου τους αξιοτίμους κυρίους που απαρτίζουν την επιτροπήν του **Νηπιακού Επιμελητηρίου Μελά** διότι διάλεξαν το ακριτικό αυτό χωριό να ανεγείρουν εις την περιοχή μας το επιβλητικό τούτο διδακτήριο.

Ωσαύτως την σεβαστήν **Νομαρχίαν Ιωαννίνων**, η οποία εις την εξόρμησίν της δια την κατασκευήν τόσων νέων διδακτηρίων επρωτοστάτησε και μέγιστα συνετέλεσε εις την ταχείαν αποπεράτωσιν του ωραίου τούτου διδακτηρίου που όλοι μας αυτή τη στιγμή καμαρώνουμε.

Επίσης τον αγαπητόν μας συμπατριώτην κ. Ζακόπουλον Παναγιώτην υπό την ιδιότητά του τότε ως Δ/ντού Εθνικών Κληροδοτημάτων του Υπουργείου Οικονομικών εξασφάλισε την απαιτούμένην εξ 600.000 χιλιάδων δραχ. πίστωσιν δια την ανέγερσιν του διδακτηρίου.

Τον σεβαστόν μας κ. **Επιθεωρητήν Δημοτικών Σχολείων Κονίτισης** δια τας θετικάς υπηρεσίας που προσέφερεν υπέρ της ανεγέρσεως του διδακτηρίου.

Την Κοινότητα Αμαράντου δια την δωρεάν παραχώρησιν του γηπέδου άνευ του οποίου θα ήτο αδύνατος η ανέγερσις του διδακτηρίου. Θέλουμε δε να πιστεύουμε πως οι προσπάθειές της θα συνεχισθούν δια την εξεύρεσιν του υπολοίπου γηπέδου προς εξασφάλισιν των απαιτουμένων χώρων δια την πλήρη λειτουργία του Σχολείου.

Ακόμη ευχαριστώ τον εκτελεστήν του έργου και το τεχνικόν προσωπικόν που φιλοτίμως εργάστηκαν δια το καλλιμάρμαρον τούτο διδακτήριον και όσους συνετέλεσαν για την ανέγερσιν του Σχολείου αυτού στο χωριό μας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

Ο πολίτης δικαιούται να ζητεί και όλες οι Δημόσιες Υπηρεσίες υποχρεούνται να τηρούν τα παρακάτω:

1. Να απαντούν οπωσδήποτε σε όλες τις αιτήσεις, εμπρόθεσμα. Σε περίπτωση υπέρβασης των προθεσμιών, ο πολίτης δικαιούται αποζημίωσης, κατόπιν αίτησής του.
2. Να διεκπεραιώνουν τις υποθέσεις, μέσα σε εξήντα (60) ημέρες το αργότερο, πλην ειδικών εξαιρέσεων.
3. Να χορηγούν πιστοποιητικά και βεβαιώσεις αμέσως ή το αργότερο σε δέκα (10) ημέρες.
4. Να διευκολύνουν την πρόσβαση στα αρχεία της Διοίκησης, εκτός από τις περιπτώσεις απορρήτων και ιδιωτικής ζωής τρίτων.
5. Να καλούν τον ενδιαφερόμενο σε προηγούμενη ακρόαση, πριν από την επιβολή δυσμενούς μέτρου, εκτός από τις περιπτώσεις κινδύνου ή επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος.
6. Να διαθέτουν έντυπα αιτήσεων, υπεύθυνες δηλώσεις, χαρτόσημα.
7. Να επικυρώνουν φωτοαντίγραφα δημοσίων εγγράφων από το πρωτότυπο ή από το ακριβές αντίγραφο.
8. Να θεωρούν το γνήσιο της υπογραφής.
9. Να διευκολύνουν στη συμπλήρωση αιτήσεων.
10. Να του παρέχουν πληροφόρηση καθ' όλες τις εργάσιμες ώρες, ακόμη και εάν έχουν καθιερώσει ώρες υποδοχής κοινού.
11. Να εξυπηρετούν είτε με αριθμό προτεραιότητας είτε με σύστημα εξυπηρέτησης από πολλαπλές θέσεις εργασίας.
12. Να εξυπηρετούν, κατά προτεραιότητα, τα άτομα με ειδικές ανάγκες και να φροντίζουν για την προσβασιμότητά τους στις υπηρεσίες.
13. Να πρωτοκολλούν όλες τις αιτήσεις και να δίνουν αριθμό πρωτοκόλλου.
14. Να δέχονται τις αιτήσεις, που αποστέλλονται με Fax, εφόσον αναφέρονται τα στοιχεία του αποστολέα.
15. Να αρκούνται στο Δελτίο Ταυτότητας ή στο Διαβατήριο, για την απόδειξη των στοιχείων, που αναγράφονται σ' αυτά.

Το έγγραφο μού παρέδωσε ο κ. **Θωμάς Τσώχος** προς δημοσίευση για την ενημέρωσή μας και τον οποίο θερμά ευχαριστώ.

“Συμβόλαιον”

Η Κοινότης ημών συνελθούσα σήμερον την 15^{ην} Οκτωβρίου 1898 μετά της φοροεπιτροπής επί το αυτό και συσκεψαμένη εξελέξατο και διώρισε διδάσκαλον του χωρίου μας δια το ενεστώς Σχολικόν έτος 1898-1899, τον εξ Αρτσιστής του Ζαγορίου Κον Λεωνίδα Δ. Ζορδούμην επί εν έτος. Έτοι από τούδε μέχρι της 20-25^{ης} Ιουλίου 1899 οπότε θα γίνωσιν αι ενιαύσιοι εξετάσεις με τους εξής όρους.

Α. Υποχρεούται ο ρηθείς διδάσκαλος να διδάξη επιμελώς και αόκνως πάντα τα ορισμένα μαθήματα συμφώνως τω προγράμματι της Ζωσιμαίας Σχολής Ιωαννίνων και να φροντίση πάση δυνάμη προς διανοητικήν, χριστιανικήν και ηθικήν μόρφωσιν των τέκνων μας.

Β. Υποχρεούται ο ρηθείς διδάσκαλος να φοιτά τακτικώς εις την εκκλησίαν συνιστών το αυτό και εις τους μαθητάς και υποχρεών αυτούς να φοιτώσιν τακτικώς εις την εκκλησίαν και να ίστανται ευλαβώς και κοσμίως εν αυτή.

Γ. Ο μισθός του ρηθέντος διδασκάλου ωρίσθη εις δέκα επτά (17) λίρας Οθωμανικάς χρυσάς και εκατόν (ριθ. 100) οκάδας σίτου, κατοικίαν και καύσιμον ύλην.

Δ. Η πληρωμή του μισθού του θα γίνηται εις τέσσαρας ισοχρόνους και αναλόγους δόσεις.

Ε. Δύναται ο ρηθείς διδάσκαλος να πηγαίνη εις το χωρίον του κατά τας (12ήμερους) δωδεκαήμερους εορτάς των Χριστουγέννων και του Πάσχα και κατά τας οκταήμερους ή πενταήμερους διακοπάς των Απόκριω ήτοι την εβδομάδα της Τυροφάγου.

ΣΤ. Δεν δικαιούται να απουσιάζει της Σχολής ειμή δι' ευλόγους αιτίας, εν γνώσει και επ' αδείας της εφοροεπιτροπής και εις περίπτωση παραβάσεως των ανωτέρω θα αφαιρείται το προς τας εν αγνοία και άνευ αδείας της εφοροεπιτροπής απουσίας ανάλογον ποσόν εκ του μισθού του.

Ζ. Η Κοινότης ημών υποχρεούται να πληρώση τον ρηθέντα διδάσκαλον τακτικώς και απροφασίστως. Δι' ο και προς ασφάλειαν εγένετο το παρόν εις διπλούν και υπεγράφη παρ' αμφοτέρων και εδόθη ανά εν εις έκαστον.

Εν Ισβόρω τη 15 Οκτωβρίου 1898

Οι κάτοικοι

Παναγιώτης Σωτηρίου (Ζακόπουλος)

Δημήτρης Ζήκος

Βασίλειος Αναγνώστου

Γεώργιος Βασιλείου

Υπογραφή δυσανάγνωστη ίσως (Κώστας Νικολάου)

Φάνης Παναγιωτίδης

Βασίλειος Ιωάννου (Σιούτης)

Ο διδάσκαλος

Λεωνίδα Δ. Ζορδούμης

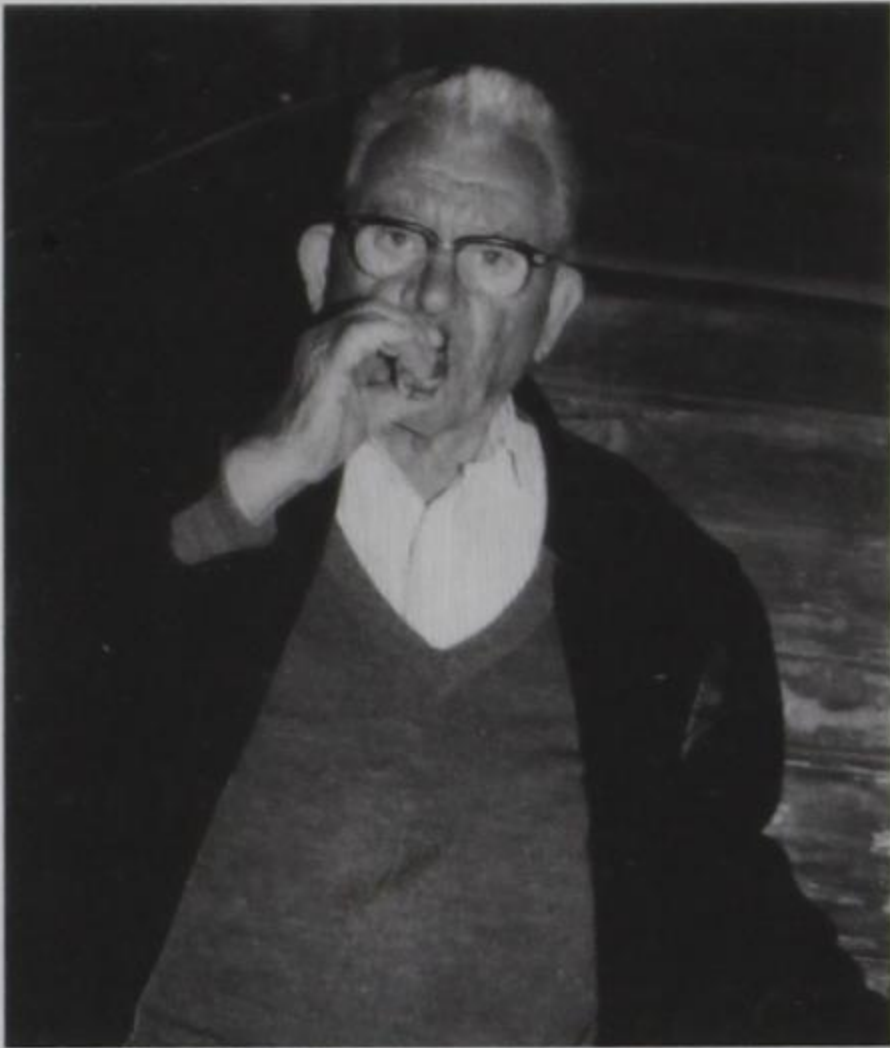
● Το έγγραφο “Συμβόλαιον” είναι το δεύτερο που δημοσιεύω (βλέπε Τ. 9^ο σελ. 9) και είναι προσφορά του χωριανού μας κ. **Χρήστου Αθ. Ζακόπουλου**. Του τα άφησε ο παππούς του παπα Γιώργης. Ήταν κληρονομιά από τον πατέρα του τον παπα Νικόλα που εκτελούσε και χρέη γραμματικού. Θα συνεχιστεί η δημοσίευσή τους στα αμέσως επόμενα τεύχη, αφού δεν κατέστη δυνατόν η συγκέντρωση και άλλων σχετικών στοιχείων για να αποτελέσουν ενότητα. Θα δημοσιευθούν ως έχουν, με την ελπίδα ν’ αξιοποιηθούν από ιστοριοδίφες, μελετητές και φίλους της έρευνας. **Αγαπητέ Χρήστο σ’ ευχαριστώ θερμά για την πολυτιμότερη προσφορά σου!**

Τα έργα στον Άγιο Γεώργιο

Στα τελειώματα βρίσκονταν τα έργα στον Ι. Ν. του Αγίου Γεωργίου, στα τέλη Οκτωβρίου. Έγινε αλλαγή σκεπής, τοποθετήθηκε μαύρο κεραμίδι και στο υπόστεγο (χαγιάτι), ενέσεις τσιμέντου ειδικού στις ρωγμές του τοίχου, αρμολόγηση παντού αφού ξύθηκαν τα παλιά σοβατίσματα στο εξωτερικό (το πευκάκι του τοίχου είχε ξεραθεί), σοβάτισμα εσωτερικό πάνω από το γυναικωνίτη, και κτίσιμο στον πίσω τοίχο αντιστήριξης, στο πίσω δρομάκι (σοκάκι). Τα έξοδα καλύπτονται από σεισμοδάνειο που εγκρίθηκε μετά από φιλότιμες προσπάθειες του ιερέα μας κ. Νικολάου Μέμου και της υπολοίπου εκκλησιαστικής επιτροπής. Προσπάθειες γίνονται για έναρξη έργων και στο κοιμητήριο. Ο κ. Χατζηφραιμίδης (Δήμαρχος) υποσχέθηκε τα υλικά.

● Και δεύτερος Σταυρός τεραστίων διαστάσεων τοποθετήθηκε στην Αγία Σωτήρα με λαμπτήρες ρεύματος για να διακρίνεται από μακριά κατά την νύχτα.

Ο κ. Λάμπρος Βλαχάβας-Μήτσις δοκιμάζει τη νέα σοδειά. Και του χρόνου, Μπάρμπα Λάμπρο...!

Ο ατμός υγροποιήθηκε από την ψύξη και έγινε το γνωστό και καλό μας τσίπουρο.

Τα “καζάνια”

Έγιναν και φέτος τα “καζάνια” στο χωριό τις τελευταίες ημέρες του Οκτωβρίου με τη συνηθισμένη διαδικασία χωρίς καμία αλλαγή. Λειτουργήσαν όλα τα ιδιωτικά και εξυπηρέτησαν όσους εκ των προτέρων είχαν δηλώσει με το συμφωνηθέν αντίτιμο, σε ρακί και χρήμα. Με την ευκαιρία αυτή κατέφθασαν κι αρκετοί ξενιτεμένοι και το χωριό για λίγες ημέρες απέκτησε πιο έντονη ζωή. Και του χρόνου να είμαστε καλά και να πάμε περισσότεροι, καλοξοδεμένη να είναι!

Ποιος μπορεί να γνωρίσει τα άτομα της φωτογραφίας;

Η λειτουργία στα ξωκλήσια

Κατά την εποχή του καλοκαιριού δίνεται η ευκαιρία στους χωριανούς να λειτουργήσουν και τα ξωκλήσια προστάτες διαφόρων οικογενειών, και έτσι ν' ανταποδώσουν το υποσχόμενο τάμα ή να ικανοποιήσουν βαθύτερες ψυχικές και πνευματικές αναζητήσεις και ανάγκες, να έλθουν πιο κοντά στο θείο και ν' αντλήσουν δύναμη για την αντιμετώπιση της καθημερινότητας. Η λειτουργία και ο γιορτασμός, πέρα από την θρησκευτικότητά τους, έχουν και κοινωνικό χαρακτήρα. Τότε νοιώθουμε πως είμαστε πιο κοντά ο ένας με τον άλλο αγαπημένοι και "αδελφωμένοι". Ορισμένες απ' αυτές τις στιγμές που **απαθανάτισε ο κ. Βασίλειος Σωτ. Ζακόπουλος** τις προσέφερε προς δημοσίευση και τον ευχαριστώ πολύ!

Ιούνιος. Αγία Τριάδα.
 Διακρίνονται αριστερά οι κ.κ.
 Απ. Γκούντος, Γ. Κατής, Σ. Νάκος
 και Ν. Ζιάκος.

Αγ. Τριάδα - Ιούνιος
 Πλήθος Αμαραντιωτών.

Άγιος Νεκτάριος 30-6.

Άη Λιάς Ιούλιος.
Διακρίνονται: στην είσοδο η κ.
Καλ. Ζάμπου και οι κ.κ. Κ.
Κούκης, Βασ. Παπαμιχαήλ και
Απ. Πέτσιος.

Αγία Παρασκευή 26-7. Ο κ. Νικ.
Γκούντος μοιράζει το λουκούμι.

Αγία Παρασκευή 26-7. Ο κ. Παν.
Κασιόλας μοιράζει το τσίπουρο
και ο κ. Δ. Τζιώτζης μοιράζει το
πρόσφορο (Μπαντούσια).

Αύγουστος στον Άγιο Χαράλαμπο

(φωτογραφικό αρχείο περιοδικού)

Η κ. Μαγδαληνή Γεράση με το μικρότερό της γιο Δημήτρη

Ο κ. Γιάννης Γεράσης στον Άγιο Χαράλαμπο

Από δεξιά.

Ο κ. Αθ. Τσάτσης με τη σύζυγό του κ. Ντίνα, η κ. Αγνή Τσάτση με το σύζυγό της κ. Στ. Βουδούρη.

Σε όλες τις εκδηλώσεις οι νέοι μας δίνουν το παρών. Εδώ στον Άγ. Χαράλαμπο. Από αριστερά Δημ. Γεράσης, Γεώρ. Βουδούρης, Μάριος Ευθυμίου, Παν. Βουδούρης, Χρ. Παπαγιαννόπουλος και Ντίνος Βασιλείου (εγγονός Δημ. Βράνιστα).

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Αλήθεια, πώς προσμένουμε κάθε 15 Αύγουστο το αντάμωμα στον Αμάραντο! Πολλοί αναρωτιούνται πώς κάνουμε τόσο μακρινό ταξίδι, τι ιδιαίτερο έχει το χωριό μας και το προτιμάμε αντί να παραθερίσουμε σε κάποιο νησί. Η αλήθεια είναι πως η Ελλάδα μας έχει μοναδική φυσική ομορφιά και σε κάθε γωνιά της ανακαλύπτεις και κάτι διαφορετικό, όμως οπουδήποτε και αν βρέθηκα το “Δεκαπενταύγουστο” το μυαλό μου ήταν στον Αμάραντο! **“Της Πανηγίας” ήθελα να βρίσκομαι στον Αμάραντο.** Και στο μυαλό μου έρχονταν εικόνες από προηγούμενα χρόνια και υποσχόμουν πως την επόμενη χρονιά θα βρίσκονταν μπροστά στον έλατο έστω και για λίγες ημέρες. Δεν είναι μόνο το εξαιρετικό τοπίο που σε συνεπαίρνει, δεν είναι ο καθαρός αέρας που σε γεμίζει, ούτε το “καθάριο” νερό που αναβλύζει από τον Αη Γιώργη. Είναι η ζεστασιά των ανθρώπων, το πηγαίο χαμόγελο που θα συναντήσεις. “Καμάρι, τι κάνεις; Ήρθατε και φέτος; Θα καθήσετε μέρες; Να ’ρχεστε ψίχαλα! Να έχουμε κόσμο! Πόσο ανάγκη έχουμε και εμείς να τους ακούμε και να τους καμαρώνουμε! Που βρίσκονται εκεί, φρουροί των συνόρων στο ακριτικό μας χωριό. Και οι επισκέπτες που συναντιούνται κάθε χρόνο στο καθιερωμένο άτυπο “ραντεβού”; Συγγενείς που κατοικούν στην Αθήνα και μάλιστα και πολύ κοντά μεταξύ τους! Οι συναντήσεις περιορίζονται στα ευχάριστα γεγονότα αλλά και στα δυσάρεστα συμβάντα. Είναι πραγματικά τέτοια η ατμόσφαιρα που δύσκολα τα λόγια την περιγράφουν. Και πόσο έντονη είναι η απουσία εκείνων που “φεύγουν”. Στην πλατεία, στο καφενείο η θέση τους παραμένει άδεια... Και δυστυχώς κάθε χρόνο κάποιο αγαπημένο πρόσωπο λείπει. Έτσι είναι όμως. **Οι μεγαλύτεροι φεύγουν αλλά οι νεότεροι πρέπει να συνεχίζουν.** Αγαπούν τον τόπο τους και έχουν μεταλαμπαδεύσει στα παιδιά τους αυτή τη φλόγα. Γι’ αυτό και η νεολαία παρίσταται κάθε φορά. Και ποιος ξεχνάει την καθιερωμένη βόλτα στο “βράχο” ή την κουβεντούλα στο “χαγιάτι” στον Αη-Γιώργη;

Ιδιαίτερα μου άρεσε το ποιηματάκι που υπήρχε σε έντυπο του πολιτιστικού συλλόγου για τη λαχειοφόρο αγορά. Δεν είχε το όνομα του ποιητή, όμως πιστεύω ότι αξίζει τον κόπο να το διαβάσουμε όλοι:

*“Κλαρίνο, ντέφι και βιολί
ας ακουστεί ως τη Μαριά
Χορός, γλέντι, τραγούδι
Μπροστά στην εκκλησιά
Σαν ακριβό λουλούδι φυλάξτε
τον ΑΜΑΡΑΝΤΟ βαθειά μες την καρδιά”
“Αμαραντιώτης”*

Παναγιώτη, σου αξίζουν πολλά συγχαρητήρια για όλη αυτή την προσπάθεια που κάνεις με τόσο μεράκι και αγάπη για το χωριό. Το περιοδικό σου με την συλλογή στοιχείων, φωτογραφιών αλλά η παράθεση των αναμνήσεων των ανθρώπων του χωριού μας έχει ιδιαίτερη θέση στη βιβλιοθήκη μας. Εύχομαι να συνεχίσεις την προσπάθειά σου και μακάρι και άλλες αξιόλογες ιδέες να υλοποιηθούν. Και φυσικά αν χρειαστείς τη βοήθειά μας, θα την δώσουμε με μεγάλη μας χαρά!

Και τώρα που ανήκεις στο δυναμικό του Πολιτιστικού Συλλόγου, **μήπως κάτι πρέπει να κάνουμε**

για ένα χορευτικό; Υπάρχουν παιδιά που δραστηριοποιούνται σε συλλόγους γιατί να μην κάνουμε κάτι για το χωριό μας;

Ας αφιερώσουμε λίγο από το χρόνο μας!
Το αξίζει!

Παναγιώτα Γρηγοροπούλου

Αγαπητή Γιώτα·

Ιδιαίτερη χαρά μου δίνει το γεγονός ότι το περιοδικό προσφέρει και βρίσκει έδαφος στις νεότερες γενιές και κυρίως σ' αυτές που δεν έχουν γεννηθεί στο χωριό. Ήταν ένας από τους κυριότερους στόχους του. Με τη δική σας συμπαράσταση έχει σίγουρη τη συνέχειά του. Και η δική μας συμπαράσταση και βοήθεια και εκ μέρους του Συλλόγου και η προσωπική μου να είστε σίγουροι ότι θα είναι όχι μόνο ολόψυχη αλλά με όλες τις δυνάμεις. Χαίρομαι που θέτεις το θέμα δημοσίως του **χορευτικού**, γιατί έχει ιδιαίτερη βαρύτητα από σένα που ανήκεις σε χορευτικό, έχεις την εμπειρία τη δική σου και της **εκλεκτής μητέρας σου Λευκοθέας**, πιστεύω ότι θα γίνετε πόλος έλξης και για τα υπόλοιπα παιδιά που δραστηριοποιούνται ή που θα ήθελαν μελλοντικά. Έτσι, με τέτοια θέληση πολλά μπορούμε να κάνουμε για το χωριό μας. Θ' αρχίσω αμέσως τη συνεννόηση για υλοποίηση.

Σ' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια και για τη χαρά και την ελπίδα που μου έδωσες.

Με αγάπη
Παναγιώτης

Φωτογραφίες από το Πανηγύρι του Χωριού - Αύγουστος 2003!

(από το φωτ/κό αρχείο του περιοδικού)

Μεσημέρι στις ακακίες.
Διακρίνονται αρ.
Σοφία Κευσερίδου,
Γιώργος Κευσερίδης,
Γιώτα Γρηγοροπούλου και ο
ξάδερφος τους Μπάμπης.

Δεξιά μας ο κ. Σπύρος
Ζακόπουλος, με το
γαμπρό του Χρήστο
και την κόρη του Ντίνα
στο ρυθμό της
παράδοσης!

Ο κ. Κων/νος
Παπαμιχαήλ, η σύζυγός
του κ. Αλεξάνδρα με το
εγγονάκι τους.

Ο κ. Θαν. Παπαμιχαήλ
(2ος αρισ.) και ο κ.
Πολ. Παπαμιχαήλ στο
μέσον (5ος) με
συγγενείς και φίλους,
στο πανηγύρι.

Ο κ. Δημ. Πανταζής σέρνει το χορό, ακολουθούν η κ. Έλλη Ζακοπούλου, και ο κ. Γ. Ντούτσης. "Αν δε ράξεις κράνια, δε βαρούν οι ξινοί", θα πει χαριτολογώντας ο κ. Πανταζής πριν σηκωθεί. δηλ. Αν δεν τους δώσεις (ρίξεις) λεφτά δεν παίζουν οι μουσικοί. Τάραξε και χόρεψε.

Η Χριστίνα Ι. Τσιάτση θα μεταφέρει τις όμορφες στιγμές του πανηγυριού στη μακρινή Αμερική.

Ημέρα της Παναγίας, μεσημέρι στις ακακίες. Διακρίνονται από δεξιά οι κ.κ. Μιλτ. Ζακόπουλος, Απ. Ζακόπουλος, Κων. Ζακόπουλος και ο κ. Γιάννης (γαμπρός κ. Πολ. Ζακοπούλου).

Ο κ. Κων. Κούκης κρατάει τον κ. Παν. Παπαμιχαήλ που σέρνει το χορό!

Χορός μέχρι πρωίας. Διακρίνονται: ο Μιχάλης Τσιάτσης, ο Λάμπρος Ψαρράς, ο Παν. Κατής και ο Γεώρ. Παναγιωτίδης.

Η ΚΑΛΗΜΕΡΑ!

Την αφορμή να γράψω τα λίγα αυτά λόγια, μου την έδωσαν οι χωριανοί μας που κάνουν διακοπές στο χωριό για δέκα μέρες περίπου. Όλοι μας το γνωρίζουμε από μικρά παιδάκια ότι οι γονείς μας μετά από τα πρώτα λόγια Μαμά-Μπαμπά, μάς μάθανε να λέμε Καλημέρα, Καλησπέρα και να κάνουμε στο εικόνισμα τον Σταυρό μας! Τώρα όμως συμβαίνει το αντίθετο μ' αυτά που μάθαμε μικρά παιδιά. Αυτοί που έφυγαν και πήγαν στις μεγάλες πόλεις, Αθήνα-Θεσσαλονίκη, Πάτρα και αλλού, ξέχασαν να μάθουν στα παιδιά τους την καλημέρα, καλησπέρα και να κάνουν το Σταυρό τους και τούτο έχει σαν αποτέλεσμα, να περνάνε δίπλα στα γερόντια κοριτσάκια δεκαοχτώ και είκοσι χρονών και να μην σου λένε καλημέρα και να περνάνε έξω από τον Άη Γιώργη και να μην κάνουν το Σταυρό τους, είναι κρίμα. Κορίτσια και αγόρια, νυφάδες και άλλοι, που τους καμαρώνουμε για την ομορφιά τους, να τους απεχθανόμαστε για την συμπεριφορά τους. Ας ελπίσουμε, ότι του χρόνου που θα έλθουν ξανά στο χωριό, να μάθουν να λένε Καλημέρα!

*Τα πολύ παλιά τα χρόνια
όλοι ήταν Αγαπημένοι
κι όταν έπεφταν τα χιόνια
όλοι ήταν ενωμένοι*

*Τώρα όμως όλα αλλάξαν
και η νύχτα και η μέρα
και οι χωρικοί αλλάξαν
και δεν λένε καλημέρα.*

Φάνης (Στέφανος Τσιάτσης)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΔΡΥΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ & ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 82^ο

Εν Δελβινακίω τη 25^η Αυγ. 2003

Θέμα: Ξεκίνησε η ανέγερση της γυναικείας Μονής.

Αγαπητοί μου Χριστιανοί,

Έπειτα από πολλές κωλυσιεργίες και ποικίλα εμπόδια, εδώ και μερικές ημέρες άρχισαν, επί τέλους, οι εργασίες ανεγέρσεως της γυναικείας κοινοβιακής Ιεράς Μονής Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, στην θέση "Άγιος Κωνσταντίνος" του Δημοτικού Διαμερίσματος Καλλιθέας, κοντά στην Κόνιτσα.

Δοξάζουμε γι' αυτό τον Πατέρα των Φώτων Θεό "παρ' ου πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον" (Ιακ. α' 17). Γιατί ένα Μοναστήρι αποτελεί ένα φάρο φωτεινό, που φωτίζει την πορεία των ανθρώπων και ξεκουράζει τις καρδιές από την τύρβη και τον θόρυβο της καθημερινής κοινωνικής ζωής, όπως επίσης και από την αγωνία και το άγχος που προκαλούν τα πολλά, και συχνά δυσεπίλυτα προβλήματα, τα οποία όλοι, λίγο-πολύ, αντιμετωπίζουμε.

Βέβαια, το Μοναστήρι βρίσκεται ακόμη στα "σπάργανα". Είμαστε, δηλαδή, ακόμη στην αρχή. Και θα απαιτηθή αρκετός χρόνος μέχρις ότου αποπερατωθή και ολοκληρωθή, γιατί υπάρχει και η οικονομική δυσπραγία της εμπεριστάτου Μητροπόλεώς μας. Αυτή, ανθρωπίνως, δεν μας επιτρέπει να αισιοδοξούμε, γνωστού όντος του πόσον κοστίζουν σήμερα τα οικοδομικά υλικά, τα ημερομίσθια των μαστόρων, το Ι.Κ.Α. κ.ο.κ.

Παρά ταύτα, όμως, ξεκινάμε με πίστη και με εμπιστοσύνη στην βοήθεια του Κυρίου, "πάσαν την μέριμναν ημών επιρρίπτοντες επ' αυτόν, ότι αυτό μέλει περί ημών" (Α' Πέτρου Ε' 7). Ο Θεός, ο στοργικός μας Πατέρας δεν θα μας αφήσει. Εκείνος, άλλωστε, μας προτρέπει και μας λέει: "Αιτείτε και δοθήσεται υμίν, ζητείτε, και ευρήσετε, κρούετε και ανοιγήσεται υμίν· πας γαρ ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και τω κρούοντι ανοιγήσεται" (Ματθ. ζ' 7-8).

Προσβλέποντας, λοιπόν, προς τον Κύριο "τον δίδοντα πάσιν απλώς και ουκ ονειδίζοντα" (Ιακ. α' 5) ξεκινάμε, όπως είπαμε προηγουμένως, την ανέγερση της νέας γυναικείας Μονής Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. Όμως, προσβλέπουμε και στην αγάπη των ευλαβών μελών της Εκκλησίας μας, που με πολλή προθυμία συνδράμουν και βοηθούν τα έργα "τα καλά και ωφέλιμα τοις ανθρώποις" (Τίτ. γ' 8), ζητώντας την συνδρομή τους, ανάλογα, βέβαια, με την δυνατότητα του καθενός. Ο λόγος του Θεού μας το λέει ξεκάθαρα: "Ο σπείρων φειδομένως φειδομένως και θερίσει, και ο σπείρων επ' ευλογίαις επ' ευλογίαις και θερίσει. Έκαστος καθώς προαιρείται τη καρδία, μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης· ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός" (Β' Κορ. θ' 6-7). Δηλαδή, εκείνος που σπέρνει με τσιγγουνιά, με τσιγγουνιά και θα θερίσει. Κι εκείνος που σπέρνει άφθονα, άφθονα και θα θερίσει. Ο καθένας ας δίνη σύμφωνα με την ελεύθερη διάθεση της καρδιάς του,

όχι με λύπη ή από ανάγκη, διότι ο Θεός αγαπάει εκείνον, που δίνει με προθυμία και χαρούμενο πρόσωπο.

Για τον σκοπό αυτό έχουμε ανοίξει στην Εθνική Τράπεζα τον υπ' αριθ. 386/545124-82 λογαριασμό. Όσοι καταθέτουν τον οβολό τους θα το γνωστοποιούν στην Μητρόπόη μας, ώστε να εκδίδεται το ανάλογο γραμμάτιο εισπράξεως, το οποίον είναι ισχυρό για την φορολογική σας δήλωση.

Λοιπόν, αρχίσαμε και περιμένουμε την εκδήλωση της αγάπης σας. Κι όταν, συν Θεώ, το Μοναστήρι ολοκληρωθή, θα έχετε την χαρά και την ικανοποίηση ότι είναι και δικό σας, αφού θα έχετε και σεις συμβάλει με τον οβολό σας στην ανέγερσή του.

Ευχαριστώντας εκ των προτέρων όλους και ευχόμενος να σας ενδυναμώνη ο Τίμιος Σταυρός.

Διάπυρος προς Κύριον ευχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Δρυινοπούλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης ΑΝΔΡΕΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΔΡΥΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ & ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

10η Σεπτ. 2003

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυινοπούλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κ. ΑΝΔΡΕΑΣ, Πρόεδρος του "Πανελληνίου Συνδέσμου Βορειοηπειρωτικού Αγώνος", προέβη στις ακόλουθες δηλώσεις:

"Αλλεπάλληλα δημοσιεύματα του αθηναϊκού Τύπου επιμένουν, ότι η Ελληνική Κυβέρνηση – παρά τις προ καιρού διαψεύσεις – επιδιώκει την επιτάχυνση των διαδικασιών για την χορήγηση διπλής υπηκοότητας στους Βορειοηπειρώτες (βλ. Εφημ. "Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ", 5.9.2003 και "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ", 10.9.2003).

Όμως, το θέμα αυτό είναι πολύ σοβαρό. Και γι' αυτό κανείς δεν επιτρέπεται να το αντιμετωπίζη επιπόλαια. Γιατί είναι γνωστή η κακοπιστία των Αλβανών, οι οποίοι, κατά καιρούς, έχουν ποδοπατήσει ασύστολα την υπογραφή, που έχουν βάλει κάτω από διάφορες συμφωνίες, οι οποίες αφορούν στους Έλληνες της Βορείου Ηπείρου...

Και ερωτάται: Γιατί τόση βιασύνη για το ζήτημα αυτό, και μάλιστα σε περίοδο προεκλογική, όπου δίνονται "λύσεις" σε διάφορα θέματα, κατά κανόνα θνησιγενείς; Θέλει, μήπως, η Κυβέρνηση να "κλείση" το Βορειοηπειρωτικό και να βάλη ταφόπλακα σ' αυτό το πανάρχαιο κομμάτι του Ελληνισμού; Ας το πη ξεκάθαρα. Γιατί, τώρα, η εντύπωση που δίνει στους Έλληνες είναι, ότι κινείται με μικροκομματικούς υπολογισμούς, αποβλέποντας στις ψήφους των Βορειοηπειρωτών κατά τις προσεχείς εκλογές. Εμείς, όπως τόχουμε ξαναπή, δεν θέλουμε ούτε να το πιστεύσουμε, ούτε καν να το σκεφθούμε αυτό. Εν τούτοις, η κοινή γνώμη φαίνεται να το πιστεύη, ακριβώς διότι βρισκόμαστε σε περίοδο προεκλογική.

Και κάτι ακόμη: Η Κυβέρνηση δεν αναλογίζεται τον θανάσιμο κίνδυνο του να έλθουν ξανά οι

περιβόητοι “Τσάμηδες” στην Ελλάδα από άλλη πόρτα; Γιατί, αν οι Αλβανοί αφαιρέσουν από τους Βορειοηπειρώτες την αλβανική υπηκοότητα και κάποιοι από τους “Τσάμηδες” – οι οποίοι με πλαστά χαρτιά παρουσιάζονται σαν Έλληνες – έλθουν στην χώρα μας, τι θα γίνη; Σίγουρα θα αναβιώσει το “Τσάμικο” με ανυπολόγιστες συνέπειες για το Έθνος...

Καλούμε την Κυβέρνηση και όλο τον πολιτικό κόσμο σε εγρήγορση. Τα εθνικά θέματα δεν προσφέρονται για τερτίπια κομματικά. “Στώμεν καλώς”.

(Εκ της Ιεράς Μητροπόλεως)

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ 21 Οκτ. 2003

Με αφορμή τις εξαγγελίες του υπουργού Εθνικής Αμύνης για την κατάργηση στρατιωτικών μονάδων, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυινοπούλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης, κ. ΑΝΔΡΕΑΣ προέβη στις ακόλουθες δηλώσεις:

“Πριν από καιρό είχα δημοσιεύσει “Ανοιχτή Επιστολή” προς αρμοδίους της ακριτικής μου Επαρχίας, αλλά και γενικώτερα, διαμαρτυρόμενος για την δραματική συρρίκνωση του 583 Τ.Π. Κονίτσης και την μελετωμένη υποβάθμιση της ογδόης Μεραρχίας. Είχα λάβει, τότε, διαβεβαιώσεις ότι οι συνοριακοί φρουροί θα αστυνομεύουν πλέον τα σύνορα, ενώ στο Τάγμα θα ετοποθετούντο, εν καιρώ, επαγγελματίες οπλίτες. Σε υψηλά ιστάμενο πρόσωπο της στρατιωτικής Ιεραρχίας είπα, ότι “δεν αμφισβητώ την εντιμότητα και την ειλικρίνειά σας, αλλά αν δεν τα δω αυτά να υλοποιούνται, δεν τα πιστεύω”.

Και να τώρα, προτού να σβύση ο απόηχος εκείνων των διαβεβαιώσεων, έρχεται ο Υπουργός Εθνικής Αμύνης να διαγράψει τις προηγούμενες υποσχέσεις. Εκ μέρους του λαού της ακριτικής Επαρχίας **διαμαρτύρομαι εντόνως** για τις απαράδεκτες αυτές δηλώσεις του κ. Υπουργού. Γιατί φανερώνουν, ότι τις αποφάσεις του τις λαμβάνει μέσα από το Γραφείο του, χωρίς να γνωρίζει τις ιδιαιτερότητες της περιοχής μας και το πόσο ευαίσθητα είναι τα σύνορά μας. Και ξανατονίζω μεν ότι οι συνοριακοί φρουροί επιτελούν, όσο μπορούν πιο καλά, το έργο τους. Όμως, ο αριθμός τους δεν είναι επαρκής και, το σπουδαιότερο, δεν έχουν **μόνιμη παρουσία** στις διάφορες περιοχές των συνόρων, σε αντίθεση με ό,τι συμβαίνει με τα στρατιωτικά φυλάκια. Οι στρατιώτες μας είναι μια μεγάλη παρηγοριά για τους λιγοστούς και κατά το πλείστον ηλικιωμένους ακρίτες μας.

Αν οι κύριοι “αρμόδιοι” επιδιώκουν να σβύση η ακριτική μας Επαρχία, να μας το πουν καθαρά. Εγώ, σαν υπεύθυνος Ποιμενάρχης της περιοχής, κρούω τον κώδωνα του επί θύραις κινδύνου και καλώ τους άρχοντες και τον λαό σε επαγρύπνηση. Διότι, κατά το κοινώς λεγόμενο, “ο κόμπος έφτασε στο χτένι”. Αν συνεχιστή αυτή η καθοδική πορεία, τότε η περιοχή μας θα ερημώσει από ανθρώπους και θα ακούγονται μόνον οι κρωγμοί των αγρίων πτηνών και οι φωνές των αγρίων ζώων. Αλλά αυτό δεν θα το επιτρέψουμε να γίνη. Με την βοήθεια του Θεού, μονοιασμένοι και ενωμένοι, θα συνεχίσουμε να φυλάμε τις εθνικές αυτές θερμοπύλες. Κύριοι “αρμόδιοι” ανανήψατε. Οι ακρίτες αξίζουν καλλίτερη μεταχείριση. Και πρέπει να τους την παροσφέρετε. Έχετε καθήκον και χρέος απέναντι στην Ιστορία”.

(Εκ της Ιεράς Μητροπόλεως)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι: Το Σάββατο 4 Οκτωβρίου του 2003 και ώρα 8 μ.μ. στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου (Θεομήτορος) στο Άνω Καλαμάκι ετέλεσαν το Μυστήριο του Γάμου ο **Αλέξανδρος Α. Πουλιάσης** και η **Αμαλία Μ. Κούκη**. Να ζήσουν με υγεία και ευτυχία και καλούς απογόνους!

Γεννήσεις:

Ο Θεόφιλος και η Δέσποινα Σαμουκατσίδου απέκτησαν αγόρι στις 17 Ιουλίου. Συγχαρητήρια, καλορίζικο και σε άλλα να χαρούν. (Ο Θεόφιλος είναι γιος του Κώστα Σαμουκατσίδα και της Ευανθίας Νόκου). Να μην ξεχνούν την ευχή απ' τον Άι Γιώργη και να του υπενθυμίζουν και την Αμαραντιώτικη καταγωγή του.

Εκταφές:

● **Η Γαλατεία Ζιάκου** του Αποστόλου γεννήθηκε στον Αμάραντο στις 10-7-1928. Παντρεύτηκε το Βασίλειο Ζάμπο και απέκτησαν τον Κωνσταντίνο, τη Μαρίκα Άρτεμη, τον Απόστολο και τον Ιωσήφ. Έζησε για πολλά χρόνια στο Βόλο. Απεβίωσε στις 17 Οκτ. του 1996, και ετάφη στον Αμάραντο. Η εκταφή έγινε στις 7 Σεπτ. 2003. Αιωνία της η μνήμη.

● **Ο Ευάγγελος Πολίτης** του Αποστόλου γεννήθηκε στις 7-9-1925, στον Αμάραντο. Παντρεύτηκε την Ευτυχία Οικονόμου του Γεωργίου από την Αγ. Βαρβάρα και απέκτησαν τη Γεωργία, τη Κωνσταντινιά και τη Σοφία. Απεβίωσε στις 28-5-1999 στο Δ. Αχαρνών όπου και ετάφη. Έγινε η εκταφή και η μεταφορά των οστών στον Αμάραντο. Το Μνημόσυνο έγινε στις 26 Οκτ. στον Άγιο Δημήτριο. Αιωνία του η μνήμη.

Κηδείες:

● **Ο Ιωάννης Δάψης** του Θεοδώρου και της Χαρίκλειας γεννήθηκε στον Αμάραντο στις 7-3-1922. Παντρεύτηκε την Δήμητρα Τσάτση και απέκτησαν τη Γεωργία και την Ειρήνη. Απεβίωσε στις 19 Οκτ. στην Αθήνα όπου και ετάφη. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τον σκεπάζει. Θερμά συλλυπητήρια σε όλους τους συγγενείς.

● **Η Βικτωρία Παναγιωτίδη** του Παντελή γεννήθηκε το 1931 στον Αμάραντο. Παντρεύτηκε τον Πασχάλη Σπανό από την Κόνιτσα όπου και έζησε. Απέκτησαν τον Κωνσταντίνο τον Γεώργιο και τον Κήρυκα. Απεβίωσε στις 27-10-2003 και ετάφη στην Κόνιτσα. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τη σκεπάζει. Θερμά συλλυπητήρια σε όλους τους συγγενείς.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ο Αγαπητός μας Χωριανός κ. **Σωτήριος Ντάψης** από την Γερμανία, ευχαριστεί θερμά όλους όσους συμπαραστάθηκαν στο βαρύ του πένθος, λόγω του θανάτου του πολυαγαπημένου του πατέρα Κώστα.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Διακρίνονται από αριστερά: Αν. Κουφού, Αλεξ. Τσιάτση, Αλεξ. Κασιόλα, Σ. Ζιάκου, Αν. Ζιώγα, Βικτ. Κούκη, Λαμ. Γεράση, Αλ. Παπαμιχαήλ, Αφρ. Μάκκα, Βασ. Παπαμιχαήλ, Βικ. Ψαρρά, αδιευκρίνιστες, Καλ. Γεράση, Αικ. Ζιάκου, Μαρ. Στέργιου, Μάχη Παπαγιαννοπούλου..

(η φωτογραφία είναι προσφορά του κ. Στ. Τσιάτση, τον οποίο ευχαριστώ θερμά).

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Εορτασμός εθνικής επετείου της 28ης Οκτωβρίου 1965.

Από αριστερά: Κούλα Γκουντουβά (δασκάλα), Σταυρούλα (δασκάλα), Γιολάντα Ζιάκου, Ρίκη Κούκη, Στέλλα Βλαχάβα, Μαρία Ζιώγα, Δημήτρα Κασόλα, Σωτηρία Παπαγιαννοπούλου.

(Η φωτογραφία είναι προσφορά της κ. Γιολάντας Ζιάκου την οποία ευχαριστώ θερμά).